

33:e söndagen under året 2009

Årg. B

Inledning

Söndagen innan vi firar Kristus Konungens Högtid fokuserar vi på Jesu Kristi återkomst, världens undergång och tidens slut. Men i enlighet med Jesu egen undervisning har Katolska Kyrkans läroämbete alltid försökt att hindra de troende från alla försök att räkna ut när den yttersta tiden kommer att vara inne. Jesus sade ju: "*Ingen vet tiden eller stunden, inte ens änglarna i himmelen, inte ens Guds Son, ingen utom Fadern,*" vilket innebär att enligt sin mänskliga natur hade Jesus Kristus, som enligt sin gudomliga natur var ett med den himmelske Fadern, medvetet avstått från den kunskapen – just därför att det inte tillkommer människan att veta något om detta. Det gagnar inte människans eviga frälsning att spekulera om när världen kommer att gå under.

Alltså kan ingen räkna ut när den yttersta dagen kommer att inträffa, men idag kan alla veta med absolut visshet, att jorden kommer att gå under. Om detta försäkrar oss alla vetenskapsmän. Om inte en stor asteroid kolliderar med jorden och gör slut på allt liv, vilket kan inträffa när som helst, så vet vi att solen kommer att explodera i en avlägsen framtid, och dess brinnande hetta kommer att uppsluka jorden. Innan dess kan man givetvis föreställa sig flera olika slags naturkatastrofer, kanske förorsakade av människan själv – som TV- programmet Planeten vill visa - eller av en krigsolycka i samband med bruk av kärnvapen eller diverse biokemiska vapen, vilket skulle innebära människans undergång även om jorden fortsatte att snurra i sin bana runt solen helt tömd på liv.

I den antika världen trodde många filosofer att vår värld var evig. Nu vet vi att de bibliska profetiorna om världens undergång kommer att besannas. Ändå är det svårt för många moderna människor, och även för många nutida kristna, att förstå hur fornkyrkans troende kunde bedja med iver om att Kristus skulle snart återkomma. Om och om igen bad de - "*Maranathá!*" - "*Kom, Herre Jesus!*"

Första delen

Många föreställer sig att den enda förklaringen varför de fornkyrkliga kristna bad denne bön med sådan iver var att de fick leva med ett ständigt hot om förföljelse. Vidare menar man att de fornkyrkliga kristna ville se sina förföljare dömda.

Ja, är man förföljd vill man av naturliga skäl få sin prøvotid förkortad. Men saken förtjänar att begrundas på ett djupare sätt, ty litar man på bönen makt, vilket de fornkyrkliga kristna gjorde, så skulle man lika gärna kunna be om ökad insikt hos makthavarna - insikt i den kristna trons positiva inverkan på samhället, insikt om att de lögner, som hade spritts om de kristnas samhällsomstörtande verksamhet, var just lögner. Till sist, under 300-talet, var det denna insikt som gjorde sig gällande hos kejsar Konstantin. Den kristna tron blev en tolererad religion och så småningom det romerska samhällets etablerade religion. Kristus återkom inte och världen gick inte under. Men de kristna fortsatte att bedja: "*Kom, Herre Jesus!*" Varför?

Jo, därför att de var medvetna om att hotet om förföljelse - hotet om konfiskation av egendom, hotet om fängelse, tortyr och död var inte det enda som kunde bringa en troende människa på fall. Man kan också överge den kristna tron därför att man blir helt fast i det goda livet - för fäst vid det som detta livet kan erbjuda. Man kan sakta men säkert börja tillbedja Skaparens gåvor istället för Skaparen själv. Man kan sakta men säkert börja hoppas på jordisk lön istället för att ha både "*sin skatt och sitt hjärta i himmelen*". Man kan sakta men säkert sätta sin tillit till andra människor istället för vår Herre och Frälsare Jesus Kristus.

Detta är nu den första anledningen till att man bad "*Kom, Herre Jesus!*". Av samma anledning ber vi "*inled oss icke i frestelse*" varje gång vi ber bönen "*Fader vår*". "*Inled oss icke i frestelse*". Man bör verkligen komma ihåg att detta livets goda kan utsätta tron för provningar som är lika svåra som hotet om att förlora detta livets goda.

Andra delen

För det andra bad de fornkyrkliga kristna "*Kom, Herre Jesus!*" därför att de såg fram emot Guds rikes ankomst. Vi ber också "*Tillkomme ditt rike!*" varje gång vi ber bönen "*Fader vår*", men frågan är, huruvida vi verkligen ser fram emot Guds rike. Om vi vore ärliga så skulle många vara tvungna att bedja - "*Tillkomme ditt rike, men inte just nu, ty jag har för många planer om min egen framtid här i världen, som ännu inte gått i uppfyllelse. Jag har ännu inte fått uppleva allt som jag hoppas att få uppleva. Jag tror fortfarande att jag skall kunna vinna mycket mer lycka i den här världen, och jag vet inte riktigt om jag kommer att njuta så värst mycket av det tillkommande livet. Tillkomme ditt rike, men först då jag blir riktigt gammal och grå och inga fler utsikter har i den här världen.*"

Att bedja så vore kanske ärligare gentemot vårt känsloliv ibland, men kom ihåg att

vår tro är mer än känslor. Här måste förnuftet säga ifrån. Vi kan inte begripa oss på, eller ens föreställa oss det himmelska riket, därför att Gud är för stor för oss att föreställa oss eller greppa överhuvudtaget. Vi kan emellertid veta att det eviga livet i förening med Gud kommer att överträffa alla våra förväntningar. I annat fall vore Gud inte Gud. Man kan endast bli besviken på de avgudar man har skaffat sig under det jordiska livet, inte på Gud. Så säger förnuftet.

Avslutning

Nåja, vill man bli övertygad om riktigheten i den gamla bönen - "*Maranatha!*", "*Kom, Herre Jesus!*", så skall man begrunda vad det skulle innebära att bedja motsatsen - "*Herre Jesus, kom inte, vad du än gör, kom inte nu!*". Då inser man genast, att i den mån man inte vill att Jesus skall komma nu, så är man inte redo att ta emot honom överhuvudtaget. Och är man inte redo att ta emot honom, betyder detta att man inte har lärt känna honom till fullo – att man inte har umgåtts med honom tillräckligt ofta i daglig bön, förberett sig att ta emot honom i Altarets Sakrament på ett vördnadsfullt och förväntansfullt sätt. Då har man en tro som ännu inte frambringat full tillit till honom.

Den som vill bereda sig för Jesu återkomst, han som är andligen mitt ibland oss varje gång vi ber och lyssnar på hans ord, och som andligen gärna vill följa med var och en av oss som tror på honom i det dagliga livet, bör eftersträva att göra honom till brännpunkten i allt som han företar sig. Ja, redan nu kommer han att ge sig själv åt oss, inte bara andligen, utan också kroppsligen, fastän på ett osynligt sätt, i den Heliga Mässan! Låt oss då inte underlåta att bedja om att vi får snart se honom, inte bara under "*sakramentets slöja*", som Thomas av Aquino uttryckte det i sin lovsång, utan även "*ansikte mot ansikte*".